

Hátulról közelítette meg a férfit, ugyanazon az útvonalon, amelyen ő haladt a helyére alig pár perccel korábban. Már felszolgálták az ebédjét – a parmezános csirkés bagettet –, és Carstonnak láthatóan minden figyelmét lekötötte a szendvics elfogyasztása. De a lány tudta, hogy Carston nála sokkal ügyesebben képes álcázni magát.

Minden különösebb felhajtás nélkül leült a férfival szemben lévő székre. Carston szája tele volt a szendvicsel, amikor felnézett.

A lány tisztában volt régi kollégája színészi képességeivel. Azt feltételezte, hogy el fogja titkolni a valódi reakcióját, és még azelőtt átvált az általa kívánatosabbnak vélt arckifejezésre, hogy a lány észrevehetné az eggyel korábbit. Mivel most egyáltalán nem tűnt meglepettnek, azt feltételezte, hogy teljesen váratlanul érte őt a felbukkanása. Mert ellenkező esetben biztosan úgy tett volna, mintha a lány megjelenése megdöbbené. De a rezzenéstelen tekintet az asztal túloldaláról, a cseppet sem kitágult szemek, a módszeres rágás – ez azt jelentette, hogy Carston éppen leplezni próbálja a meglepetését. Ebben a lány majdnem nyolcvan százaléig biztos volt.

Nem mondott semmit. Csak állta a férfi kifejezéstelen tekintetét, miközben az befejezte a szájában lévő falat elfogyasztását.

– Gondolom, túl egyszerű lett volna úgy találkozni, ahogy terveztük – jegyezte meg végül Carston.

– A mesterlövésze számára valóban. – A lány könnyed hangon beszélt, ugyanazon a hangerőn, mint a férfi. Bárki, aki meghallja őket, azt hitte volna, hogy csak viccelődnek. De a másik két ebédelő társaság hangosan traccsolt és nevetgélt; azok pedig, akik a járdán sétáltak el mellettük, zenét hallgattak fülhallgatóval a telefonjukon. Senkit nem érdekelt, hogy mit mond a lány, csak Carstont.

– Az nem én lennék, Juliana. Biztos vagyok benne, hogy ezt te is tudod.

Most a lányon volt a sor, hogy eljåtssza a meglepetés hiányát. Már olyan régen nem szólította senki a valódi nevén, hogy most teljesen idegenül csengett a fülében. Az első döbbenet után elöntötte az öröm apró hulláma. Jó érzés volt, hogy a neve idegennek tűnik. Ez azt jelenti, hogy jól csinálja a dolgokat.

A férfi tekintete a hajára villant, amelyről egyértelműen lerítt, hogy páróka – igazából nagyon hasonlított a valódi hajára, de Carston biztosan arra a következtetésre fog jutni, hogy valami nagyon mást rejteget. Utána ismét rákényszerítette a tekintetét, hogy a lányéba fúródjon. Még pár pillanattig várt a válaszra, de amikor Juliana továbbra sem szólalt meg, nagyon alaposan megválogatva a szavait folytatta.

– Azok az, ööö, egyének, akik úgy döntöttek, hogy... nyugdíjba kellene vonulnod... kiestek a pikszisből. A döntés alapvetően nem volt helyes, és miniket, akik nem értettünk egyet veled, most már nem azok az egyének irányítanak.

Ez akár igaz is lehet. De valószínűleg nem az.

Carston válaszolt a tekintetében ülő szkepticizmusra. – Történt veled bármilyen... kellemetlenség az elmúlt kilenc hónapban?

– Jé, és én még azt hittem, hogy egyszerűen ügyesebben játszom a bújócskát nálatok.

– Vége, Julie. Úgy is mondhatnánk, hogy győzedelmeskedett az igazság.

– Imádom azt a mondást, hogy minden jó, ha a vége jó. – Vaskos szarkazmus.

A férfi elfintorodott, bántotta a gúnyolódás. Vagy úgy tett, mintha bántaná.

– Sajnos nem minden jó – felelte lassan. – Ha minden jó lenne, akkor nem kellett volna felvennem veled a kapcsolatot. Akkor életed végéig békén hagyhattunk volna. És hosszú életed lett volna, már amennyiben ez rajtunk múlik.

A lány úgy bólogatott, mintha egyetértene veled, mintha hinne neki. A régi szép időkben mindig azt feltételezte, hogy Carston pontosan olyan, mint amilyennek tűnik. Hosszú ideig ő volt számára a jófiúk megtestesítője. Most viszont a maga bizarr módján szinte szórakoztatónak tűnt megfejtetni, hogy mit jelenthet igazából minden egyes szava.

Azt leszámítva, hogy ott volt az a vékony kis hangocska a fejében, ami folyamatosan azt mondogatta, hogy *mi van, ha ez nem játék? Mi van, ha mindez igaz... ha visszakaphatom a szabadságomat?*

– Te voltál a legjobb, Juliana.

– Dr. Barnaby volt a legjobb.

– Tudom, hogy nem szívesen hallod ezt, de benne soha nem volt meg a te tehetséged.

– Köszönöm.

Carston megemelte a szemöldökét.

– Nem a bókot – magyarázta a lány. – Azt köszönöm, hogy nem próbálok beadni neked, hogy a halála csak véletlen volt. – Mindezt továbbra is társalgási hangnemben.

– Rossz döntés volt, ami a paranoiából és a lojalitás hiányából született. Azok az emberek, akik bármikor eladnák a társukat, azt hiszik, hogy a többiek is pont ugyanezt tervezik. A becsstelen emberek nem hisznek a becsületes emberek létezésében.

Juliana nagyon ügyelt arra, hogy kifejezéstelen maradjon az arca, miközben ezt hallgatta.

A három éven át tartó folyamatos menekülése során soha nem adott ki egyetlenegy titkot sem, aminek a birtokában volt. Egyszer sem adott okot az üldözőinek arra, hogy árulónak tartsák. Még akkor is lojális maradt, amikor meg akarták ölni. És ez egy cseppet sem számított a részlegének.

Nem sok minden számított nekik. Egy pillanatra arra terelődtek a gondolatai, hogy milyen közel állt ahhoz, amit keresett, amit a legintenzívebb kutató- és alkotómunkájával mostanra már elért volna, ha nem szakítják meg. De úgy tűnik, az a projekt sem számított nekik.

– De azok a becsstelen emberek most ráfáragtak – folytatta a férfi. – Mert azóta sem találtunk senkit, aki olyan ügyes lett volna, mint te. A fenébe, még olyat sem találtunk, aki akár feleolyan jó lett volna, mint Barnaby. Mindig elképeszt, amikor az emberek megfeledeznek arról, hogy a valódi tehetség milyen értékes kincs.

Ekkor elhallgatott, láthatóan abban reménykedve, hogy a lány mond valamit, hogy valami jelét adja az érdeklődésének. De Juliana csak udvariasan nézte, úgy, ahogyan egy eladó nézne egy idegenre, aki a kasszájánál áll sorba.

Carston felsóhajtott, majd váratlan hévvel előrehajolt. – Van egy problémánk. Olyan megoldást kell találnunk rá, amit csak te adhatsz meg nekünk. Nincs senki más, aki el tudná végezni ezt a munkát. És ezt nem cseszhetjük el.

– *Ti, nem mi* – válaszolta a lány tömören.

– Ennél jobban ismerlek, Juliana. Téged érdekel az ártatlanok sorsa.

– Régebben érdekelt. Úgy is mondhatnánk, hogy azt a részemet sikerült megölni.

Carston ismét elfintorodott.

– Juliana, sajnálom. Ezt mindig is sajnáltam. Én megpróbáltam megakadályozni őket. Nagyon megkönnyebbültem, amikor kicsusszantál a kezük közül. *Minden egyes alkalommal*, amikor kicsusszantál a kezük közül.

A lány akarata ellenére is értékelte, hogy a férfi az egészet beismeri. Semmi tagadás, semmi kifogás. Semmi *az csak egy szerencsétlen baleset volt a laboratóriumban*, vagy ilyesmi, mint várta volna. Semmi *nem mi voltunk, hanem a kormány ellenségei*. Semmi mellébeszélés, csak a beismerés.

– És most már mindenki sajnálja. – Carston lehalkította a hangját, és a lánynak nagyon kellett figyelnie, hogy értse, amit mond. – Mert most elvesztettünk téged, és emberek fognak meghalni, Juliana. Több ezer ember. Több százezer.

Ezúttal várt egy kicsit, hogy a lány gondolkozhasson. Beletelt néhány percbe, amíg Juliana minden lehetséges szempontból kielemezte a dolgot.

Ekkor ő is lehalkította a hangját, de nagyon ügyelt arra, hogy sem érdeklődés, sem bármiféle érzelem ne csengjen benne. Egyszerűen csak felsorolta az alapvető tényeket, hogy továbblendítse a beszélgetést. – Ismertek valakit, aki létfontosságú információk birtokában van.

Carston bólintott.

– Nem vonhatjátok ki a forgalomból, mert azzal jeleznétek mások számára, hogy tudtok a létezésükről. És ez pont azt a helyzetet váltaná ki, amit nem szeretnétek, hogy bekövetkezzen.

Egy újabb bólintás.

– Itt most a rossz dolgokról beszélünk, ugye?

Sóhaj.

Semmi nem borította ki a részleget annyira, mint a terrorizmus. A lányt még azelőtt sorozták be, hogy az érzelmi porfelhő teljesen leülepedett volna az ikertornyok hűlt helye felett. Mindig is a terrorizmus megelőzése volt a munkájának egyik legfontosabb része – és a legjobb igazolás mindarra, amit csinált. A terrorizmus veszélyét is addig manipulálták, tekergették és csavargatták, amíg a lány teljesen el nem veszítette a hitét abban, hogy tényleg hazafias munkát végez.

– És egy nagy szerkezetről. – Ez kijelentés volt, nem kérdés. Mindig is ez volt a legnagyobb mumusuk; hogy eljön az a pillanat, amikor valaki, aki szívből gyűlöli az Egyesült Államokat, ráteszi a kezét egy nukleáris fegyverre. Ez volt az a sötét árnyék, ami elrejtette a lány szakmáját a világ szeme elől, ami pótolhatatlanná tette őt, függetlenül attól, mennyire szívesen gondolta volna úgy egy egységsugarú állampolgár, hogy nem is létezik.

És ez *tényleg* előfordult – nem is egyszer. A hozzá hasonló emberek akadályozták meg, hogy ezek a helyzetek hatalmas emberi tragédiákká váljanak. Ez volt az ára. Kisebbségi rémségek a nagy léptékű mézárásokért cserébe.

Carston megrázta a fejét, és halvány tekintete hirtelen űzötté vált. Juliana nem tudta elnyomni a borzongást a gondolatra, amikor rádöbbsent, hogy a kettes ajtóról van szó. Csak két dologtól féltek ennyire.

Biológiai. Nem mondta ki hangosan, csak tátogta.

Carston komor tekintetéből megkapta a visszaigazolást.

A lány egy pillanatra lesütötte a szemét, felmérte a lehetséges válaszokat, majd két csoportra osztotta őket fejben, az opciók két listájára. Az első csoport: Carston egy tehetséges hazudozó, aki olyan dolgokat mond, amelyekkel szerinte ráveheti őt, hogy olyan helyre menjen, ahol a végleges kiiktatására jobban felkészült emberek vannak. Gyorsan improvizál, és igyekszik érzékeny húrokat megpendíteni a lelkében.

A második csoport: valakinél van egy biológiai tömegpusztító fegyver, és a fennálló hatalom nem tudja, hol van, és hogy mikor lesz bevetve. De ismernek valakit, aki igen.

A hiúságnak is volt némi súlya, és ez elbillentette a mérleget. Juliana tudta, hogy nagyon érti a dolgát. És azt is, hogy valószínűleg *tényleg* nem találtak nála jobbat.

Ennek ellenére inkább az első csoportra fogadott volna.

– Julia, én nem akarom, hogy meghalj – mondta a férfi csendesesen, mintha olvasna a gondolataiban. – Fel sem vettem volna veled a kapcsolatot, ha ez lenne a helyzet. Nem akartam volna *találkozni* veled. Biztos vagyok benne, hogy legalább hat dolog van nálad, amivel meg tudsz ölni, és minden okod megvan rá a világon, hogy ezt tedd.

– Tényleg azt hiszed, hogy megállnék hatnál? – kérdezte a lány.

Carston egy pillanatra idegesen összehúzta a szemöldökét, majd a nevetést választotta. – Tessék, te is egyetértesz velem. Én nem akarok meghalni, Jules. Őszintén beszélek.

A lány nyakában lógó medálra szegezte a tekintetét, mire Juliana elfojtott egy mosolyt.

Ismét könnyedebb hangon folytatta. – Jobban szeretném, ha Dr. Fortisnak szólítanál. Emlékeim szerint nem jutottunk el arra a pontra, hogy beceneveket adjunk egymásnak.

Carston megbántott képet vágott. – Nem kérem, hogy bocsáss meg nekem. Többet kellett volna tennem.

A lány bólintott, bár most sem értett egyet vele, ismét csak a beszélgetést akarta továbblendíteni.

– Arra kérlek, hogy segíts nekem. Nem, nem is nekem. Hogy segíts azoknak az ártatlanoknak, akik meg fognak halni, ha nem teszed meg.

– Ha meghalnak, az nem az én hibám lesz.

– Tudom, Ju... doktornő. Tudom. Az én hibám lesz. De nekik nem igazán fog számítani, hogy ki a hibás. Mert halottak lesznek.

A lány állta a tekintetét. Esze ágában nem volt pislogni.

Carston arc kifejezése elsötétült. – Szeretnéd hallani, hogy mi fog velük történni?

– Nem.

– Attól talán még a *te* gyomrod is felfordulna.

– Kétlem. De ez nem igazán számít. Az, hogy mi *történhet*, másodrangú kérdés.

– Szeretném tudni, hogy mi lehet fontosabb több százezer amerikai állampolgár életénél.

– Ez rettenetesen önzőnek fog tűnni, de a ki- és belégzés szinte minden egyebet ver nálam.

– Holtan nem tudnál nekünk segíteni – jelentette ki Carston tömören. – Megtanultuk a leckét. Nem ez lesz az utolsó alkalom, amikor szükségünk lehet rád. Nem fogjuk még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát.

Juliana utálta magát ezért, de a mérleg kezdett még jobban a férfi javára billenni. Amit Carston mondott, az *logikusnak* tűnt. És ő is látta már egyszerűen, hogy milyen gyorsan meg tudnak változni az irányelvek. Mi van, ha ez az egész tényleg igaz? Eljátszhatja, hogy hidegen hagyja a dolog, de Carston ennél jobban ismeri. Nagyon nehezen tudna együtt élni egy ekkora katasztrófával, ha tudná, hogy tehetett volna valamit a megakadályozására. Az elején is ezzel sikerült rábírnia, hogy a világ legrosszabb foglalkozását válassza.